

Barcelona 23 de Juliol de 1896

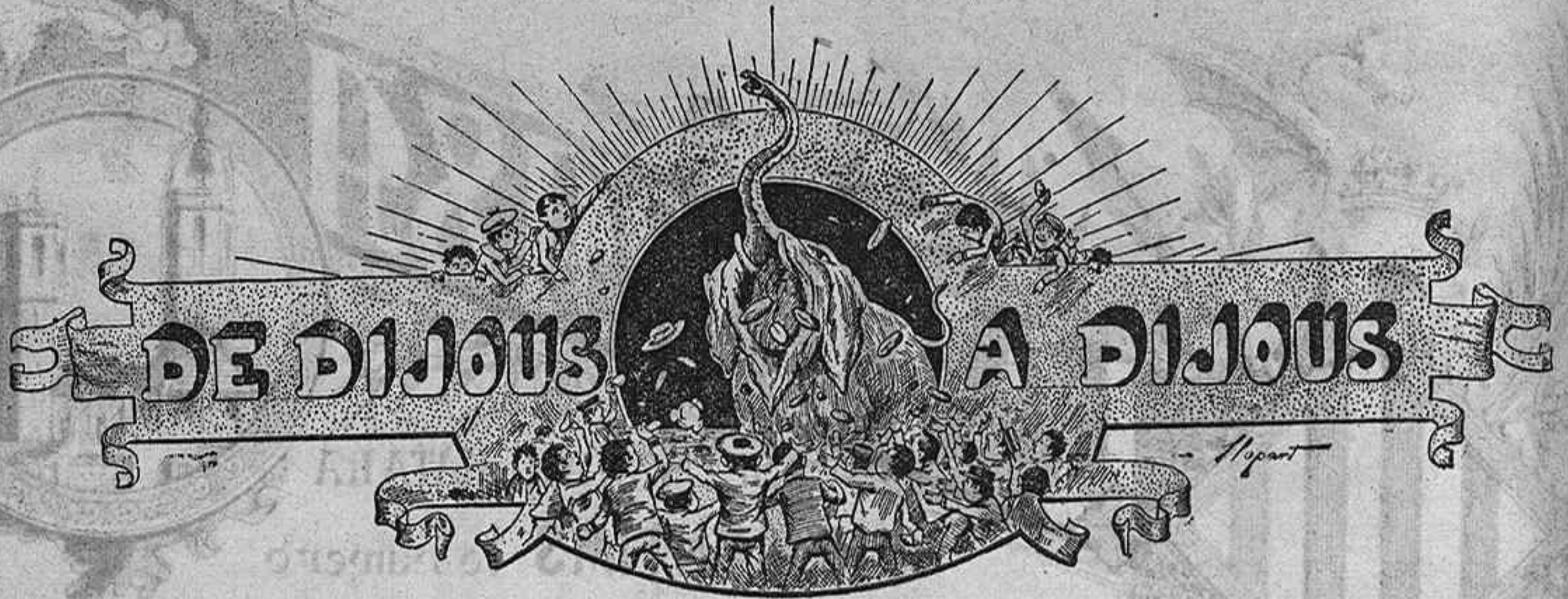

IGNOCENCIA

— Me diuen molts, qu' es pecat
 du un vestit tan escotat
 perque així, 'l jovent s' engresca...
 ¿Vés quin mal faig?... ¡Ay carat!...
 ¡Jo vull anar á la frescal

Copia Fot. de A. Esplugas.

En nostra Casa gran hi passen tan grans coses y tan grosses que omplirían cada setmana LA TOMASA, si nostre periódich 's fixés en petitesas administrativas-municipals que, per lo grans que ditas petitesas son, no hi caben.

La espolsada dels ditxosos celadors que sols *celaban* la nómina (y ben fet que feyan) ha ressucitat la indignació dels que forman sempre lo que 'n dihém la *opinió pública*, al recordar lo despresos que nostres Ajuntaments han sigut sempre, (com si fós cosa nova) volent protegir als fabricants d' eleccions y altres excessos, indignantse los que s' indignan sempre, sino per enveja, per sistema, al calcular las economías que podrían realisar-se dintre 'l Municipi, espolsant altres classes de funcionarios que sols funcionan á casa séva y sols figuran de nom en la llista del Negociat á que perteneixen. Bueno y qué? No n' hi há per tant pera entussiasmarse ab lo cese d' uns quants bons homes ú homes bons, que arreplegan un tros de pá pera la familia sense matarshi gayre, á cambi de molta comedia y papers ridículs; no hi vejém la necessitat d' aixecar lo crit al cel per lo modo d' obrar de nostres edils, tan criticat y combatut desde temps inmemorial.

S' ha de tenir en compte que la forsa de la costum y 'l bon cor tradicional dels *concellers* de la ciutat, obligan als Ajuntaments barcelonins á sacrificar fins l' últim xavo en profit dels ciutadans que per' arreplegar una poma per la sed tembé sacrifican son amor propi, convertintse en sangoneras del Erari municipal á despit de totas las protestas y escarnis dels contribuyents.

Volém dir, que son més dignes de llástima que d' altra cosa los pobres celadors que han quedat ab las mans al cap en pago als seus travalls inmensos y no vistos pera honra y profit dels reglors que no 'ns mereixém. ¡Pobra gent!... ¿que no es aixís?.. Ara no se 'n riguin.

*
*
*

Per petitesa gens petita, la qüestió ínfima de la dimissió del mestre Rodoreda. Cap dimissió de ministre ha portat may tants *dimes y dtretes*, comentaris y preocupacions, com la del famós director de la banda municipal. Cóm si no tinguéssim altres mal-de-caps! que si 'l mestre Nicolau es lo mes indicat pera *succehirlo*; que si millor seria cubrir la *plassa* per oposició; que si encare fóra més acertat que la dirigís 'l mateix Arcalde,... ¡qué sé jo! Y sembla que 'l bota-fóchs ha sigut aparentment la *execució* acabada de la missa de *Requiem* del senyor Verdi. ¡Quin modo de comprometre 'l ¡Sort que tothóm está convensut de que la missa sigué 'l pretext pera fundarhi la espolsada del mestre de las *solfas*, perque, segóns los que hi entenen, la tal missa no 's pot *celebrar* en cap concert tal y com l' autor la compongué: dihen qu' encare ningú l' ha sentida aquí ben dita, á pesar d' haverse disposat de millors en general, y mes numerosos elements en altra ocasió.

Y es que una missa de morts com aquella no pot ser ben cantada sino en una iglesia, ab tot l' aparato d' uns funerals dels mes cars. Per lo tant, al mestre de la banda l' hi han volgut mal perque ensenyava massa las dents; no pot ser res més.

Que no es qüestió de la *missa*, ja hi podém pujar de peus; pero que deu ser per qüestió de *missas*, molt fácil.

A nosaltres, imparcials en tot, 'ns agradaría que 's fessin oposicions de mestre-director de la ditxosa banda y que guanyés lo mateix Rodoreda. ¿Que no 'n perilla? No ho diguin massa alt.

PEPET DEL CARRIL.

*
*
*

De la gran font del Amor
n' es envenenada l' aygua,
d' un veneno, que mes sed
fá tení á quí mes en tasta.

P. PERICO NAS-DE-MICO.

CATALANISME

Jo noya soch catalá
y 'l dirte Luz me consum;
per xó no t' has d' enfadá
si quan te crido 't dich ¡Llum!

S. AMOLAP.

IMPOSSIBLES

Per un cassador, disparar un tiro de mulas.
 Per un drapayre, pesar draps ab una romana, filla de Roma.
 Per un tenedor de llibres, portá los comptes de una caixa de morts.
 Per un borrarxo, agafar una mona del Parque.
 Per una noya casadora, agafar un partit polítich.

Per un sastre, tallar americanas musicals.
 Per un pagés, cultivar un camp de batalla.
 Per un pelotari, jugar ab una pilota de l' olla.
 Per un nen, anar á estudi ab la cartera de marina.
 Per una bugadera, rentar la roba ab un picador de toros.

LLUISET DE LA FIGA.

Habanera

RADIANT estrella
 del firmament
 dom ton amor,
 dom ton alé;
 aymemnos forsa,
 com dos beneyts
 ó com si fóssim
 colominets;
 videta meva,
 consol, mon bé,
 quan 'ns vejessim
 pel jardinet
 dolsas miradas
 donemnos prest
 y á la vegada
 femnos l' ullet,
 no 'ns olvidessim
 no, no per Deu;
 tenme en la pensa
 com t' hi tindré
 sent de ta imatge
 esclau etern
 sempre adorantne
 ton rostre bell;
 tú serás meva
 jo seré teu

 hasta que trobi
 com pot ben ser
 un altra tonta
 ab mes calés.

AGUILETA.

Amorosa

QUAN en lo bosch hi respiro
 lo suau oreig del matí,
 crech que junt ab ell recullo
 ton alé pur y diví.

Una gota de rosada
 en lo cálzer d' una flor,
 me sembla sempre una llágrima
 en tos ulls, rublerts d' amor.

Al sentir en una arbreda
 l' armoniós cant dels aucells,
 hi escolto las parauletas
 eixint de tos llabis bells.

Al veure lo llamp que crusa
 la volta del firmament,

Tenim lo gust de participar á las societats re-
 creativas y á tota classe de poblacions
 ahont tinga de celebrar-se festa major, que hem
 acabat de confeccionar en nostres tallers, un as-
 surtit inmens de artístichs cromos, desde 'ls mes

FESTAS MAJORS

CRÓMOS NOUS

senzills y económichs als mes preciosos y elevats de preu, propis pera

PROGRAMAS, INVITACIONES, TITOLS de SOCI, de FORASTER y de ABONAT, etc., etc.

PREUS INCOMPRESIBLES

CARNETS DE TOTES CLASSES

LITOGRAFIA BARCELONESA de RAMON ESTANY, 6, Carrer de Sant Ramon, 6

recordo ab goig ta mirada
 igual que foch, resplendent.

Y al mirarte á tu m' aymía
 sento tal goig en mon cor,
 que si per dissort m' olvidas
 me moriré foll d' amor.

JOSEPH PUJADAS TRUCH.

Cantar bilingüe

«Ni contigo ni sin tí
 mis males tienen remedio;»
 puig mentres visqui ta mare
 no estaré segú en cap puesto.

UN A. VENDRELLENCH.

UN TIPO

¡Quants n' hi ha!

À sobre 'l pis que jo habito
 hi viu un senyor Canóns,
 que 'ls dich qu' embruta fent versos
 mes paper, que jo mitxóns.

'S diu Aleix Malarrima,
 y acreditan lo seu nom,
 los seus versos, que per coixos
 son coneguts de tothom.

¡Si 'l sentissin com s' explical
 ¡Ja 'ls dich jo que té una lábia...
 Al primer cop de sentirlo
 vareig dirli:—¿Vosté té avia?

—No, senyor—va contestarme.
 —M' ho figurava. —¿Per qué?
 —Perque son molts que no 'n tenen
 á la edat que tè vosté.—

No 's creguin que sigui jove,
 si fos jove, menos mal;
 pe 'l cap mes baix té deu *lustrós*,
 ¡calculin pe 'l cap mes alt!

Ell coneix totas las Mussas,
 y á Apo'o 'l tracta de tú;
 segons ell, tothom plagia,
 (pro tant com ell may ningú);

Discuteix l' Art y la Ciencia,
 ab un brillo que denota
 que ni en Art, ni en Ciencia alguna,
 ni en res, entén una jota.

¡Pro, ara me 'n adono! ¡Sí!...
 Critico á n' al senyó Aleix
 porque lo que no entén, tracta,
 y... jo estich fent lo mateix.

PEPITO LLAUNÉ.

LA TOMASA
GUBANAŞ

—Si 'm compleixes bé l' encàrrech
qu' ara 't faig, penso, Bernat,
darte cinch pesos quan cobri ..
¡las pagas del anv passat!

—¡Jesú! ¡Su melcedes, son dulces como la guaya!
—No 'm motegis, morruda. Soch de Cardona
y de Cardona no 'n surt res dols... ¡Tot es salat!

MONÓLEGI D' UN ABURRIT

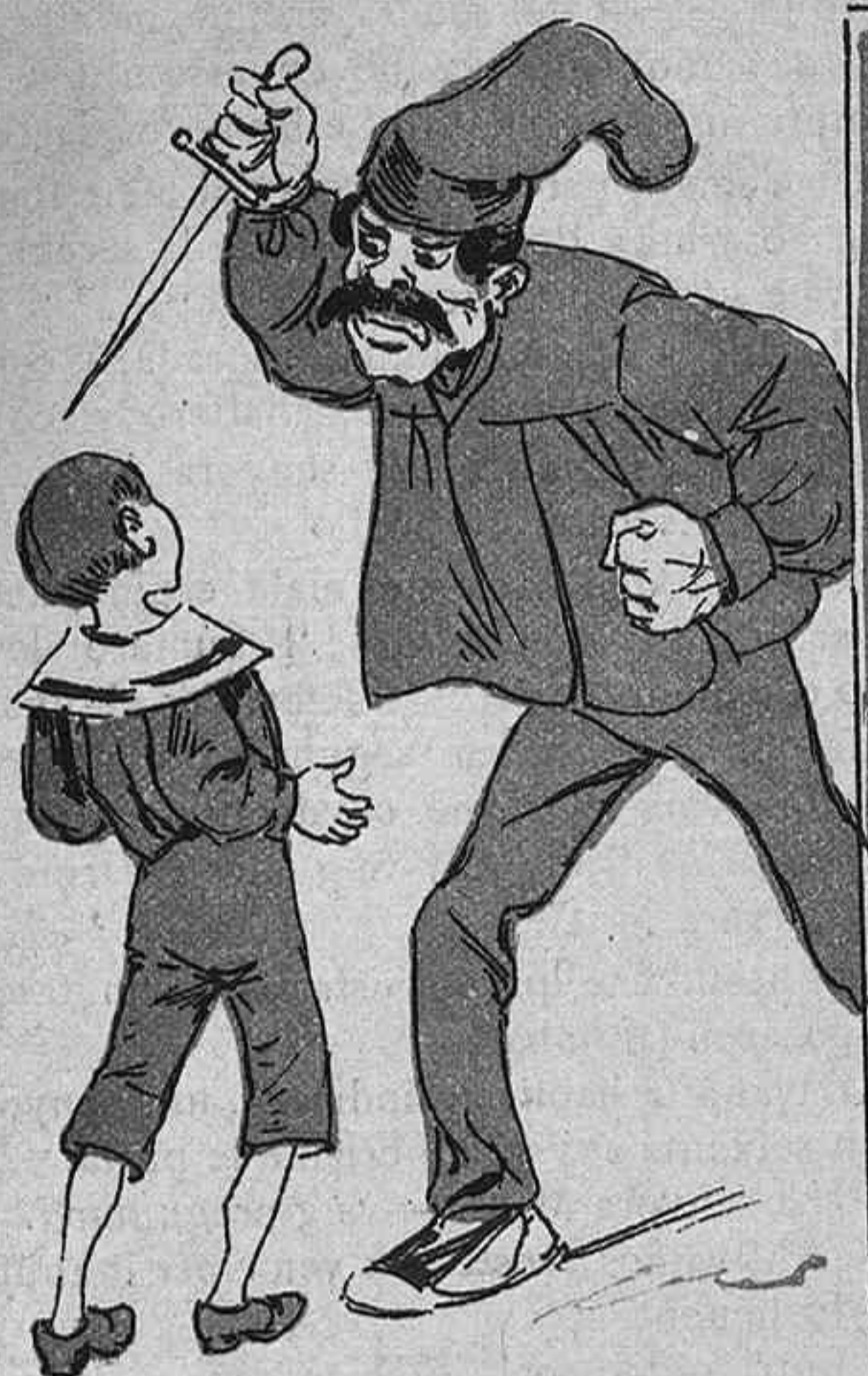

—Sí, senyors!... Aquí ahont
me veuen badallant...

'm van dur á Cuba ¡mal-
vinatje 'l mon dolent!...

y total ¿per qué?... Per vigilar que 'ls
gossos no fassin cap rin en las parets de
la Capitanía general .. ¡Vels'hi aquí!

LA TOMASA
LA FÍ DEL MON Y LA GALOR

— Com diu, qu' aquesta setmana
tots 'ls sers 's morirán
per falta d' ayre .. ¡té maco!
¡No vu'l que pateixis tant!

La fí del mon en petit.

Un jove dels de la broma
qu' avants del *trance* fatal
pensa passar-ho *tal cual*...
treyant suchi d' aquesta poma!

Un qu' á pesar de la calor, s' ha quedat *ret!*

UN CÁS COM UN CABÁS

ACABAVA de sufrir una grossa decepció.

La Blanca, aquella criada que 'ns envejavan totas las coneixensas, per lo seu posat de santeta y son caràcter servicial, havia fugit un dematí de casa nostra, emportantse de la calaixera quatre cents duros y alhajas per igual suma.

La dona va estar malalta del disgust .. y jo tant malalt com ella, perque—es un dirho á vostés—la Blanca m' havia jurat que m' estimava y jo havia tingut la debilitat de creurho. Proba al canto: Pe 'l Carnaval, aprofitant la oportunitat de que la senyora era á cuydar á una seva cosina que tenia 'l sarraquí, vaig emportarme á la criada á un ball de máscaras del Liceo y vaig gastarme en lo sopar deu duros, dos pessetas... y cinch céntims, de propina.

¡Aixó sí, vam fer molta broma!

Pero ¡muixoni! ¿eh? no 'n diguin res á la dona, perque si se n' enterava, seria capassa de fer á micas tota la vajilla. ¡No fora la primera vegada!...

Quan la Blanca va desapareixe, vaig corre á veure á n' en Freixa y á n' en Vilaseca, interessant la captura de la perillosa *fámula*, pero al cap d' alguns días d' infructuosas indagacions, tots dos van contestarme, al preguntarlos pe 'l resultat de las sevas pesquissas:

—¡Lo nostre treball ha sigut complertament inútil!

Si l' ha perduda *blanca*, no tindrà mes remey que buscarla negra.

Desanimat per tals contestacions, no vaig ocupar-me mes de la desvergonyida *raspa*.

Després de tot—jo 'm deya—val mes qu' hagin perdut aquets diners y aquestas alhajas, que no que t' haguessis trencat un bras ó una cama. La reflexió potser es pueril y tonta; pero 'm consolava molt.

Al cap d' algun temps de la desaparició de la criada; lo meu amich Sistachs, qu' es un *corrido* dels que no deixan res per vert, va venir á convidarme pera anar ab ell á las firas de Valencia. Jo vaig acceptar la invitació de bona gana; pero 'l viatge havia de reportarme alguns gastos, y no era convenient dir la vritat á la dona, perque desde 'l día del robo, á fi de fer la pau, havia suprimit las postres y la pilota de l' olla.

No vaig tenir altre remey que dir á la meva *costella*, que tots los gastos correrian de compte del meu amich Sistachs.

Un cop á Valencia, jardí d' hermosas poncellas, lo meu company, papallonejant d' aquí, papallonejant d' allà, atret per las bellas flors, va deixarme en complert abandono.

Quan á la nit me comptava las sevas conquistas, lo cor se n' en hi anava. Pero lo cert es, que, tot lo día, m' aburria soberanament.

En Sistachs 'm tractava d' apocat y tarambana; pero jo á pesar del seu asperó, no m' atrevia á entrar de conquista, perque en assumptos amorosos sempre m' ha agradat qu' ellas se 'm declarin.

Un dematí, per' distréurem del meu aburriment, vaig posarme á llegir lo diari. En la secció d' anuncis vaig veure lo següent:

«Joven de 25 años, linda, honrada, y con un capitalito, desea casarse con caballero rico, guapo y buen mozo. Dirigirse á la senyora M. C. calle X, núm 100. Es asunto formal.»

Lo únich que va ferme mala espina, després d' haver llegit l' anunci, sigué 'l número de la casa; pero calculant que si 's tractava d' alguna broma, tindria molt gust en seguirla, vaig arruixarme d' olors, vaig partirme cuydadosament la clenxa, vaig rissarme 'l bigoti y vaig encaminarme á parlar á la senyora M. C.

La qüestió era qu' en Sistachs no 'm tractés mes d' apocat ni tarambana.

Arrivat á la habitació indicada, una senyora, com d' un seixanta anys, va obrirme la porta.

—¿La senyora M. C.?—vaig preguntarli.

—¡Ah! vamos ¿vosté deu venir per l' anunci?

—Justament.

—Entri, entri; soch jo...

—¿Eh? ¿Com? Si no m' equivoco, l' anunci tracta d' una jove de 25 anys, y vosté...

—Aquí no s' enganya á ningú. Vosté 'm pregunta per la senyora M. C. y li contesto «soch jo» perque soch jo mateixa. Si m' hagués preguntat per la senyoreta que desitja contraure matrimoni, li hauria respost: Es una neboda meva, qu' en aquets instants se troba de passeig ab lo seu cosí.

Després d' aquesta aclaració entràrem en la sala.

—¡Vaya! ¡vaya! ¡vaya!—vaig exclamar jo—per' rependre la conversa—¿Es dir qu' es á passeig ab lo *primo*?

—Sí, senyor; es un trós de pá.

—¿Ella?

—No; 'l *primo*.

—¿Y qué li sembla, farém fira?

—Veurém.

—¡Y es clar qu' en farém, dona!

—Si reuneix totas las condicions demanadas... ¿Ja es ben rich vosté?

—Tinch molta terra á l' Habana.

—¿Gayres pams?...

—No hi compto jo per' pams; ho tinch calculat per kilómetros...

—¿Y en té molts d' aixó qué diu?

—¡Vol callar! De tants qu' en posseheixo encare no 'ls hi pogut recorre may.

—Bueno; ara hem de veure si la noya 'l trobará prou guapo.

—La cara sí que, gracias á Deu, no la envejo á ningú. ¡Ja se la pot mirar bè aquesta fesomia!

—No fora despreciable, si no fos pe 'l nas, que sembla una pera de cuixa de dona.

—¿Pe 'l nas s' amohina? Ara ray que hi ha un sabi extranger qu' ab quatre cops de llima l' hi deixa com nou. Quan la noya 'm digui de quina forma li agrada, ja veurá com no renyirém pe 'l nas.

—¡Deu ho fassil! Lo que 'm sembla que trobará la meva neboda, es que no es prou bon mosso.

—¿Qui ho diu aixó? Es qu' ara porto 'ls talóns de las sabatas una mica menjats y semblo mes nano.

—¿Vol dir que va ser bó per soldat?

—¡Oh! ¡Oh! per 'xó no mes serveixen los gegants. No obstant, no 's cregui que 'm faltès gayre per arribar á la mida. Va venir d' un gruix ..

—¿De pesseta?

—No, senyora, d' un gruix de vint duros, que son 'ls què vaig donar al cabo que va tallarme.

—¿Ah, té alguna cosa tallada vosté?

—No, senyora; vull dir lo cabo que 'm va pendre la mida. Si no 'm vol creure, porti la mitja-cana y veurá com faig set pams llarchs. —

En aquet punt del diálech, va sentirse la campaneta de la porta.

—Dispénsim—va dir la senyora M. C.—deu ser la meva neboda—y va sortir de la sala.

Lo cor me va fer un salt, dos salts, tres salts. Prompte anava á trobarme devant de la *joven linda y honrada* que desitjava casarse; que desitjava casarse tal vegada, perque en aquet mon de tristesas no li quedavan mes que una tía ja entrada en anys y un cosí complacent que 'l día menos pensat se enamoraría y deixaría d' acompanyar á la seva cosina als passeigs y als teatros ¡Prompte anava á trobarme cara á cara de la meva víctima!

Era precís seguir la farsa, per' demostrar á n' en Sistachs, que no era tan apocat ni tan tarambana com ell se creya.

Es vritat que anava á portar enganyada per uns quants días á una *cándida paloma*, pero 'l perjudici fora petit; posant un altre anunci en lo diari no li faltarian nous pretendents.

Un «caballero» pronunciat darrera meu ab veu ben timbrada, va trèurem de las meas consideracions.

¡Vaig quedar de pedra! *La joven linda y honrada*, era la Blanca, la criada que va robarme 'ls quatre-cents duros y las alhajas.

Vaig demanarli, vaig exigirli que 'm tornés la cantitat robada, y se 'm va posar á riure á las meas barbas; dich mal, se 'm va posar á riure á n' al meu bigoti.

Vaig amenassarla ab cridar á la policia, y á una senyal de la Blanca va entrar en escena lo seu cosí ab un garrot monumental.

¿Y no saber qui era aquet cosí? Un gandulot que quan ella estava á casa, l' acompanyava á la font.

¿Y no saben que va ferme 'l seu cosí? Donchs, va clavarine una tanda de garrotadas, qu' encare tinch la carcanada adolorida.

Lo que va cremarme mes, es lo tip de riure que va ferse en Sistachs, quan vaig explicarli la aventura.

¡Ah! los quatre-cents duros, no van tornármels. ¿Ja s' ho pensavan, eh?

Y jo no vaig portar la cosa á malas, perque, com que mentres lo seu cosí 'm pegava va dirme la Blanca que, si 'ls feya agafar, enteraría á la dona de la broma que vam fer en lo ball del Liceo, vaig pensar ¡que 's fassin repicar los quatre-cents duros!

¡Avants que tot, es la pau del matrimoni!

A. GUASCH TOMBAS.

Entre dos desesperats y un tranquil

—¡Jo voldria que la terra
's convertís tota en pólvora;
y los mars y tots 'ls rius
en petroli; y alashoras,
qu' una pluja de llampechs
encengués tota la bola;
y perque may s' apagués
vent del Nort bufès ab forsa!

—¡Jo voldria, donchs, que al mon
l' inundés una gran pluja;
y que cap bitxo vivent
se salvés de la marfuga;

arribant l' inundació,
sense pará, á tal altura
que 'ls peixos, picant, creguessin
que 'ls estels eran engrunas!

—Donchs jo penso diferent
de vosaltres dos, companys;
jo vo'dria que p'oguessin
perdius, pollastres, faysans,
pa de Viena, ostras y puros,
grans botellas de xampany,
y, per postres, pluja espessa
de.. ¡ninetas de quirze anys!

E. PI FANI.

Impossibles teatrals

Per un jove cantant, fer «Lo cantadó»
Per un historiador, escriure «L' últim rey de Magnolia.»

Per una nena, ca'sarse «La sabateta al balcó».
Per un boter, fer una bota ab «Cercol de foch».

RICART PUJOL.

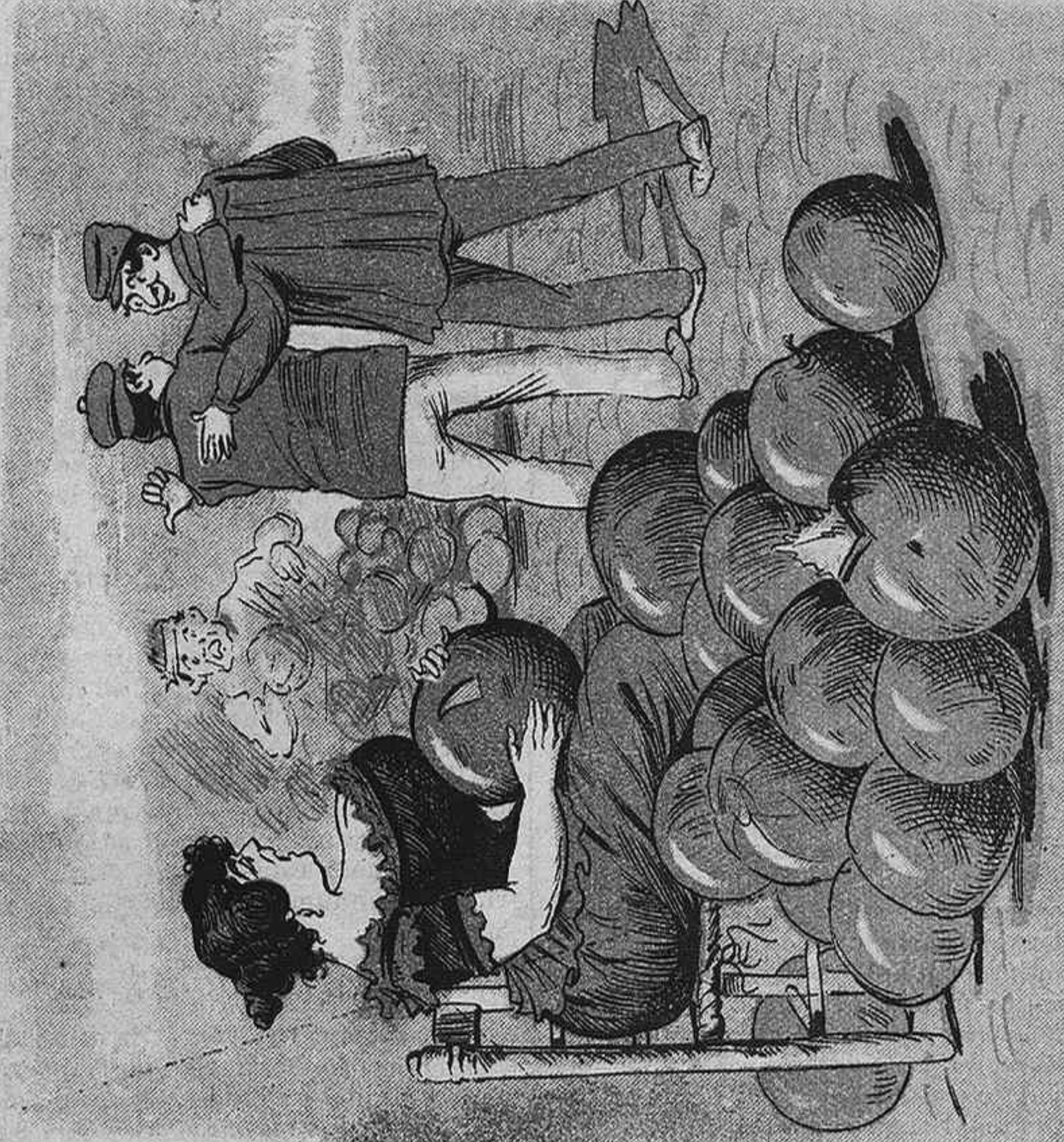

LA TOMASA A EIRA DELS MELONS

Per J. Llopart

—¡Apa, sinyors! Per una perreta no mes...
¡¡ Vinguen á la rica mel de Valencia !!

—Clíssa, Pau ¡Quin pet de sindrias!
—¡¡ Recargols, que las té grossas !

Lo senyor Jaume, ja se sab: lo día del seu sant, té 'l punt de presentar-se á la familia ab las dos pessas més grossas de la fra; un meló y una sindria. ¡¡ Y lo qu' ell disfruta quan se veu tan carregat !!

¡VELL Y BOIG!

Si hi anat al teu darrera
días, mesos y anys y panys...
Si cusit á tas faldillas,
m' hi deixat perdre 'ls companys...

Si per pagá 'ls sacrificis
qu' ha fet per tú, lo meu cor,
ara, ingrata, 'm carbassejas,
y 't burlas del meu amor...

¡S' ha acabat!
no vull se 'ls papers de l' auca.
¡De festeigs ja estich cansat!

¡M' has entés?...
Vull dirte, qu' ab mí no hi pensis.
¡Búscat un altre promés!

Es vritat que jo ja porto
mes de cinquanta anys demunt,
y á las noyas jovensanas
vos plauhen mes, de vintiun...

Pro aixó no es motiu, minyona,
per móure tant d' esbalot
quan l' altre día, vas dirme:

—¡Ahont s' es vist aquet vellot!—
¡S' ha acabat!

¡no vull qu' altre cop m' insultis
dihent lo que no es vritat!...

¡M' has entés?
Ets massa llarga de llengua
y ab mí, creu... ¡no hi pensis més!

Francament, com tu á la vila
altra noya no hi trobat
tan escayenta y xamosa
y ab color tan sonrosat...

Mes en cambi ta hermosura
t' ha fet pendre massa orgull...
¡Despreciarme á mí!... ¡Qu' es cosa!
¡Fins crech que te 'n falta un bull!

¡S' ha acabat!
¡Donas com tú no 'm convenen!
¡No 'm convenen... la vritat!

¡M' has entés?
Vull dir, que per muller meva...
¡no m' acabas de fe 'l pés!

Hi sapigut que fas corre
que jo soch un vell xacrós,
y que hi perdut lo senderi
darrera teu fente l' os...

Dius que 'm tremolan las camas,
que 'm queixo de tot arreu...
que hi perdut la dentadura
y fins 'l seny... ¡llamp de neu!

¡S' ha acabat!
¡Ara soch jo qui s' enfada!
¡Ja sentirás quin ruixat!

¡M' has entés?
Ara 'm toca bescantarte...
¡Ja veurém qui podrá més!

Ets minyona *finestrera*; ..
t' agrada molt presumí
y 't passas las horas mortas
tot xerrant per 'quí y per 'llí. .

Ets bonica, prou t' ho pensas;
tens massa tirada als balls;
sempre suspiras y semblas
la *senyora Escarafalls*...

¡S' ha acabat!
¿Qué te 'n sembla d' aquet quènto?
¿Qué 't sembla com t' hi deixat?

¿Ho has entés?...
Si 'ls joves 't coneguéssin...
¡no 't casarías may mes!

¿Y encare rius?... ¡Poca pena!
¡Si no fos pe 'l ram de tos
que 'm sento pujar,... sabrias
quantas y quantas san dos!...

Pro ja que cartassa 'm donas,
com si no me 'n dèns ningú.
¿No 't vols casá ab mí? ¿Donchs bueno
¡tampoch 'm vull casá ab tú!

¡S' ha acabat!
¡Si tinguès las camas lortas
ja t' hauría escarmentat!

¿M' has entés?
Vull dí. . qu' encare m' estimo
y que ab mí... ¡no hi pensis mes!!

M. RIUS & C.

Lo Sr. García Ortega en la nit de son benefici se pogué
convençe de lo molt que se l' aprecia ab las demostra-
cions que continuament li prodigá la numerosa y escullida
concurrència que hi assistí, sentintse sumament aplaudit
en la interpretació del Lázaro de *La Dolores*, que
desempenyá com encare cap galán ha fet.

La estrella de Sevilla serví pera lluhirse la sens rival
Guerrero y lo cada día mes notable galán Sr. Diaz de
Mendoza, vestint ademés la obra ab escrupulosa propietat.

Pera lo dimecres estava anunciat lo benefici del esmen-
tat Sr. Diaz de Mendoza ab funció fora de abono--acort que
en honor á la vritat, reprobém del tot, per la série de pre-
tensions que representa—formantne part la preciosa co-
media de Moreto *El desdén con el desdén*, estreno de un
quadro dramátich titulat *La noche de Reyes* y estreno tam-
bé, pero en nostre públich, del diálech del eminent es-
criptor Sr. Feliu y Codina, titulat *Confesión general* que
al estrenarse en Madrit hi lograren una ovació la senyora
Guerrero y lo Sr. Diaz de Mendoza.

LIRICH

Ab la preciosa comedia de Ayala *El tanto por ciento* y ab
funció d' *onore* por la Srta. Cobeñas, tingué lloch diumen-
je passat lo despido de la companyia Mario, que ab mes
honra que profit ha fet la campanya anyal.

La obra de Ayala, tingué una execució discreta, distin-
gintse de vritat lo Sr. Thuiller. En quan á la beneficiada
no 'ns acabá de fer lo pés y es que recargá la nota dramá-
tica y ja es sabut que aquesta á la simpática actriu li es-
casseja bastant.

TIVOLI

Pera diumenge s' anuncian las dos últimas funcions de
la temporada y per lo tant, dit está que 'ls beneficis de las
primeras parts, se tocan l' un ab l' altre.

A propòsit de beneficis: ¿Per qué no n' ha fet lo bello
sexo?

Ultimament s' ha estrenat *El domador de leones*, que si
bé la lletra es una de tantas, en quant á la música te un
número notable que sigué admirablement cantat per la
Srta. Arana, y está *calzada y vestida* ab luxo extraordina-
ri. Per la indumentaria solzament, es molt digna de ser
admirada.

GRAN-VIA

Brillantment ha debutat la companyia de sarsuela que
dirigida per lo mestre Sr. Barceló, ne forman part las se-
nyoras Miquel y Colomé y los Srs. Bergadá, Miquel y Pe-
legri, puig que las obras fins avuy representadas s' han
vist á la part que notablement concorregudas, molt aplau-
didas per sa bona interpretació.

QUARANTA GRAUS SOBRE GERO

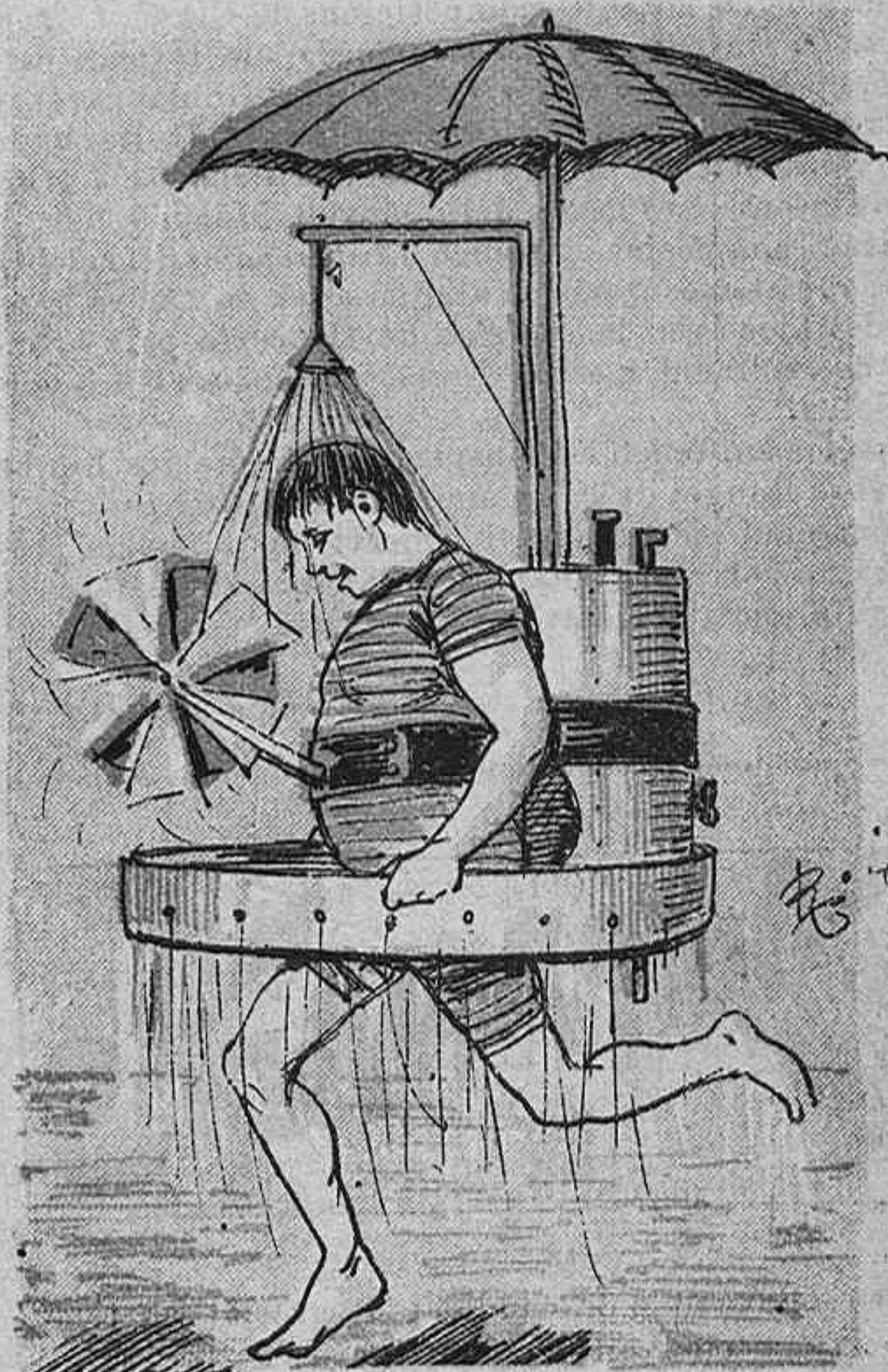
—Mirat com 'ns contemplan.
—Ja 't dich jo, filla,
que n' hi han de... *tiburones*
junto á la orilla!

¡Desdixats dels qu' están grassos!
Lo pobre senyor Quimet
quan s' enfila 'l *termometro...*
¡va á raig fet!

—¡D' aixó 'n dich está á la torre!
¡Aixó sí qu' es está al mon!
¡Y 'ls ximpls, que donguin volts
per *Cauterets y Luchon!*

Eyna de nova invenció
mixta de gelat y dutxa
¡molt útil per 'ná al través
del *desert (?) de Catalunya.*

JARDÍ ESPANYOL

La noticia que nosaltres en la passada revista creyem era una fanfarronada, ha resultat ser una vritat, ja que dilluns últim se despedí la companyia cómic-hírica y per avuy estava anunciat lo *debut* de una de ópera italiana dirigida per lo mestre Sr. Pérez Cabrero y de la que 'n forma part un tenor anomenat *Machaca*.

La ópera ab que s' ha anunciat la inauguració, es la del mestre Auber *Fra diavolo*, que per los anuncis remesos per la Empresa á la premsa periodística consta, que, de molts anys; no ha sigut representada en nostres teatros, y.... efectivament, ho sigué bastantas nits en lo teatro de Novetats per la companyia Tomba, en lo mes d' Agost de l' any passat.

Si la Empresa, creu lograr lo favor del públich—que per complert ha perdut—ensarronantlo; creyem que ha errat per complert los comptes, y en su *pecado* un cop mes, portará la *penitencia*.

NOU RETIRO

La ópera de la setmana ha sigut la *Cármén* y eom ja es costum en aquesta casa, la execució que ha obtingut ha sigut *imperialista* y aixó que la entrada es sols realista.

De concurrència á escoltar lo preciós *spartito* del malográt Bizet, no 'n vulguin mes, per lo que 'ns alegrém vivament del resultat extraordinari que está donant á aquesta Empresa lo bon acert que ha tingut al juntar la modicitat de preus ab la perfecta execució de las óperas.

Operas en preparació: *L' Ebreá y Gli Amanti di Teruel*.

CONCERTS D' EUTERPE

Per' diumenge pròxim dia 26, s' anuncia 'l seté concert de la present temporada, ab programa tan escullit, que creyem logrará las simpatias de tots los assíduos concurrents als concerts matinals.

Además de las notables composicions de Clavé, *Lo pom de flors*, *La marsellesa* y *La maquinista*, ne forman part *Lo cup*, de Ribera; *lo cantor del poble*, de Goula (pare), y los estrenos de *La platja de Riells*, sardana de Guiteras; lo coro á veus solas del mestre Matheu, *De Catalunya á Aragón*; la sinfonia *La Fileuse*, del immortal Mendelsshon, y l' inspiradíssim poema sinfónich *Les Girondins* del célebre Litolff, que al executar-se fa alguns anys en nostre gran teatro del Liceo per la societat de Concerts, baix la direcció del eminent mestre Goula (pare), lográ un verader deliri.

Dit poema sinfónich está inspirat en lo precios himne del célebre Rouget de l' Isle anomenat *La marsellesa*.

Ab fonament creyem que 'l concert de diumenge pròxim será un dels mes notables que haurá donat la cada dia mes llorejada Societat Coral Euterpe.

UN CÓMICH RETIRAT.

Si volen un exemple de candidat desgraciát, no tenen mes que fixarse en l' antich contrincant del Sr. Salmerón á Gracia, D. Mariano Puig y Valls.

Aquest senyor, empenyat en conseguir la diputació á Corts, y la diputació á Corts no se *deja querer*,

¡Mireu qu' es molta pega!

Primer intentá derrotar al Sr. Salmerón en lo districte de las Aforas, y va surtirne ab las mans al cap.

Després—en las eleccions últimas—intentá calarse ab la investidura de Vilanova y Geltrú, y lo Sr. Ferrer y Vidal va segarli l' herba sota 'ls peus.

Ara finalment, 's creya obtenir sense lluyta lo districte de Granollers, *feudo* del *Pantorrillas* barceloni que l' amparava, pero á última hora li ha surtit la *criada respondona*, baix la figura del banquer Sr. Roura, lo qual está disposat á disputarli la *brevé*, empleant tota mena d' *arguments*...

Y com lo Sr. Puig y Valls, després de dugas derrotas, deu estar bastant tronat... d' *arguments*, y en cambi lo flamant banquer, 'ls porta *frescos*, casi es de presumir, que una nova carbassa será 'l fruyt que recullirá lo Sr. Puig y Valls. *Nada*; que lo millor que pot fer es renunciar *generosament*, á la mano de D.ª Leonor.

Pero, Senyor, ¿qué tindrà la diputació á Corts que siga tan festejada fins al estrém de disputarla tres voltas?...

¡Potser una vegada possehida, dona medis per refer 'ls *arguments* gastats!...

¡Ja ho veig... massa amor á l' *argumentació*!

En Cánovas, diu qu' está molt decaygut. Tan decaygut que aquesta legislatura, ho ha fet malíssimament. En cap dels discursos per ell pronunciats, s' ha vist l' eloqüencia d' altres temps, excepte en lo darrer. Cert corresponsal, esplica aquesta diferencia dihent qu' avants de pronunciar lo referit discurs, va beures lo *Mónstruo* dugas copas de *Jerez*.

¿Esas tenemos?...

¡Vaya uns *estadistas*, que necessitan *mitxa mosca* per espavilarse!

A n' aquest pas, si 'ls de la majoria 's donan á la imitació, aviat lo *temple de las lleys* (?) quedarà convertit en un *bodegón*.

¡Vetaquí (potser) la causa de tants desafios!

¡Res... *cuneros* que tenen mal ví!

La estatua del president del Senat Sr. Elduayen, ha naufragat en las costas de Portugal, anantsen á pico.

Aixis ho dihen 'ls periódichs.

L' interessat exclamará:

—Bueno, senyors; fins aquí com qu' es temps de banys de mar y com que no sé nadar la estatua, ja 'ls pren per mí!

Ja está aprobada per nostra corporació municipal l' adquisició dels terrenos de Jerusalem, á fi d' establirhi ab carácter definitiu 'l mercat central de Barcelona.

Aixó, diu que portará un desembols de sis á setcents mil duros, y segons malas llenguas, sota d' aquesta adquisició, hi ha un remat de misteris; misteris que potser farán *lluhir* 'l pel á certs regidors de l' olla.

Diu la gent, qu' aquest mercat central 's podia establir en altre lloch mes céntrich y ab moltíssim menos gasto. Pero en cambi 'ls concejals del *pel lluhent* ho han cregut d' altra manera y com que son majoria, han fet passar 'l projecte, vulgas que nó, al crit de:—¡Jerusalém y *escudella*... que son nostres!

Y en efecte... ¡son seus!... ó al menos se 'ls farán, que ve á ser lo mateix.

Los empleats espanyols, no son homes, no... Son verdaderas *formiguetas*. Un diputat ho ha dit y li sobra la rahó.

En lo plasso d' indemnisió cobrat últimament del Marroch, hi havia un milló quatrecents mil duros en monedas d' or. Donchs bé; al ingressar aquesta suma en lo tresor espanyol, las monedas d' or s' han transformat en monedas de plata.

—Tot son quartos, deuen pensar ells. Mes lo cambi del or a la plata suposa un 15 per cent al menos de *momio*.

Resultat que las *formiguetas* s' han embutxacat mes de *doscents mil duros*, robantlos al tresor espanyol... y *rueda la bola!*

Fins a nou anuncis d' altrás tantas empresas qu' enganxan *voluntaris* pera Cuba, publicava diumenge un periódich d' aquesta ciutat, que 's distingí temps enrera per la guerra que va fer a la incua explotació que amaga eixa recluta *voluntaria*.

Tal *diluvi* d' anuncis, demostra dugas cosas:

Primera: que la *trata de blanchs* dona bons rendiments y, segona: que la desaprensió del periódich que tal *diluvi* d' anuncis inventa, corre parellas ab la seva afició al vil metall, vingui d' ahont vingui.

¡Ara si, que sembla que va de bó!

Lo *lance* d' honor corresponent a la setmana última, ha sigut entre 'l Comto de Xiquena y 'l director de *El Imparcial* de Madrit.

A diferencia dels desafios de *comedia*, que tant han abundat en los últims mesos, en aquet, lo senyor Marqués n' ha surtit ab un trau mes a la ermilla, un trau qu' encare que no es cosa de gravetat, farà que l' *ilustre prócer* s' escami y avants de tornarse a barallar ab jovenalla s' ho rumihi set vegadas.

Vaja... Celebrém qu' un cop al menos, las cosas hagin anat de sério y la sanch hagi arriuat al Manzanares!

Aquet *honor* ja está satisfet... ¡Aném per un altre!

¡Caba...allos! ¡Caba...allos!

Un programa de la missa de Requiem de Verdi, assassinada impunement dias enrera per la *cobla de 'n Llántias*, es sumament curiós. En lo text del programa hi van intercalats anuncis comercials, pero ab tanta *xispa*, que 'l redactor del mateix pot envanirse de ser un *tranqui* de primera forsa.

Vagin contant; diu lo programa:

1. ^a part.	REQUIEM	y seguit anunci: A PLAZOS.
2. ^a »	DIES IRÆ	» » ROCÍO DE BELLEZA (NOVEDADES para señora).
3. ^a »	SANCTUS	» » MANGUERAS.
4. ^a »	AGNUS DEI	» » BAÑOS Y DUCHAS
5. ^a »	LUX ÆTERNA	» » A. CORRÓNS (óptico)
6. ^a »	LIBERAME DOMINE.	» » JARABE GIMBERNAT—SÁNDALO SOL.

Hi ha que convenir en que l' epígrama resulta. Un *Requiem a plazos*, una *lux eterna* proporcionada per un *óptich* ó un *Liberame Domine del Sándalo Sol*, son de punta.

Lo qu' es 'l *Xanxes* que redacta aquestos programas de las funcions municipals, faria furor si 's dediqués al género festiu.

¡Confessém que hi té molta *grapa!*

¡Gran noticia!

Hem sentit dir, que 'l *venerable Joan de las Llántias*, en *Pipa ó en Dientes*, (com vulguin, perque ab tots tres noms es conegut lo director de la *cobla* municipal) ha presentat la dimissió, a causa d' una *fregada d' orelas* mes que regular, que li doná l' arcalde.

Al mateix temps ja s' indica pera futur director, al mestre Nicolau, un home com un Sant Pau, que si vol, pot fer de la banda del Municipi, una agrupació musical digna de Barcelona y no un agregat de... *compares y comares* com fins ara ha sigut.

Noticias com aquesta ja 's portan l' oli, y sols desitjém que siga vritat... *tanta belleza*.

Puig ja es hora, francament, de que 'l *venerable Llántias* plegui 'l ram y toqui 'l dos ab la música a *otra parte!*

Los periódichs ¡maliciosos! diuen que la policia per fer veure que travalla, tan bonpunt agafa a algun subjecte per inofensiu que siga, 'l bateja ab pseudónims terrorífichs uns cops ó mes ó menos humorístichs altres, a fi de que la gent cregui que 's tracta de detencions de verdadera importancia.

A propòsit d' aixó, venen a suposar dits periódichs, que 'ls noms dels *famosos tomadors*, *Lloro blanch*, *Lloro negre*, *Gat Sech*, *L' Escarransit*, etc., etc., no existeixen mes que en la fantasia dels polissóns.

Si aixó fos cert, hauriam de confessar que la policia está molt de broma.

Y que té magnificas disposicions per' firmar travalls festius ab pseudónims de la *barrila*.

Barretina se jó, que de bon grat pendria per col·laboradors al *Lloro blanch* y als demés *lloros* haguts y per haver, com prén als *Mustafás Xiulets*, *Crispins Closquetas* y demés *barrilayres mansos* de la *llana*..

¡Aviat surtirá! ¡Aviat surtirá!

PLANYS D' UN PEGATAYRE

Monólech en vers, original del festiu escriptor

~ Noy de la Pega ~

profusament il lustrat per lo reputat artista

..... J. LLOPART

Preu: 2 RALS

Los Srs. Corresponsals, poden preparar son pedido.
Desquento ó Comissió, lo de costum.

LITOGRAFÍA BARCELONESA

— de Ramón Estany —

6. Sant Ramón, 6.- BARCELONA

L' HÒME-CINDRIA

-Aquell ximple que hi ha allí, sempre que
'm veu 'm crida «; Mestre, qu' aneu á faitx ó sense?»
No sè perquè deu dirho.

SECCIO DE TRENCA-CLOSCAS

XARADAS

I

Tinch una *prima-quart-prima*
que *tres-prima* per lo estranya,
y á vegadas l' *hú-dos-terça*
me sol venir de portarla

Per xó m' estima una nena
qu' es com jo molt *tot*, y maca
y de *prima-quart* molt bona.
¡Cada hú per 'llá hont l' agafa!

O. PINO DE PREMIÁ.

II

Una vocal es *primera*
la *segona* consonant
musical es la *tercera*
y nom de dona 'l *Total*.

R. LADELOBA.

TARJETA

ADELA CAELIA

SANS

Ab las lletres de l' anterior tarjeta
degudament combinadas, formar lo
títul de una sarsuela en un acte.

R. T. T.

BALDUFA NUMÉRICA

- 4 7 .—Planta medicinal.
5 3 .—Mineral.
1 2 3 4 5 6 7 8.—Nom d' home.
4 7 3 3 2 4 .—En moltas casas n'hi
1 2 4 2 .—Prenda de vestir.(ha
2 6 .—Pera pescar.
5 .—Vocal.

J AMOLAP.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Poble de Catalunya
4 7 8 8 5 8 2 .— « »
4 8 5 1 2 1 .— « »
7 6 5 3 2 .— « »
1 2 3 1 .— « »
1 7 3 .— « »
7 1 .— « »
8 .—Consonant.

J. M.ª PINOS.

GEROGLIFICH

X
A V I T T
L O O
1 0 0 0 I
T A R T A R

NON NON.

SOLUCIONS

A LG INSERTAT EN LO NÚMERO 411

Xarada.—So—li—ta—ri.

Axafa-cervells.— R o s a

A m p a R o

D o r o T e a

L l U c i a

A u R e l i a

M O d e s t a

Triángul.—R a m ó n

A l a s

M a r

O s

N

Tarjeta.—Lo collaret de perlas.

Logogrifo numérich.—Bartomeu.

Geroglífich.—Set y sis, tretze, punt de
las donas.